DE WRAAK EENER VROUW

De wraak is een gerecht, dat koud genomen moet worden. Het duivelsche, maar zoete genoegen van een bevredigden wraaklust genoten niet alleen de mensch, die jaren achtereen zijn haat heeft weten te verbergen achter een onverschillig glimlachend uiterlijk en dan het juiste oogenblik uitkiest, om als een tijger zijn vijand te vernietigen."

Het bovenstaande stond in een dagboek, echter niet in dat van een boosaardigen man, maar in het dagboek van een zachtzinnige vrouw, die tranen stortte als zij in den schouwburg een treurspel bijwoonde.

Tien jaren waren voorbijgegaan, sedert ik in dat dagboek de bovenstaande regelen las en eerst toen, terwijl ik dit reeds lang vergeten was, is het ontzettende gebeurd. In het dagboek was het voorwerp harer wraakzucht met name genoemd. Zij heette Emma en was de vrouw van een officier. Voor het ondoordachte woord, waarmee zij haar vriendin Emilie in het minst niet had willen beleedigen, zou zij vreeselijk moeten boeten. Het treurig lot kwam plotseling. Op zekeren avond ontving ik een brief van den volgenden inhoud:

Geachte vriend!

Waarschijnlijk is u nog niet bekend dat ik zoo gelukkig geweest ben aan een lang gekoesterden wensch van mijn vrouw gevolg te kunnen geven. Ik heb, moet je weten, de villa Boschzicht gekocht. Den volgenden Zondag hopen we haar feestelijk in te wijden. Hiertoe hebben we al onze vrienden en kennissen uitgenoodigd. Het zal ons een genoegen zijn als ook gij ons feest met uw tegenwoordigheid wilt opluisteren. Ook de heer T. zal er zijn met zijn vrouw, van wie gij, zooals mijn vrouw zegt, nog een oude aanbidder zijt. Wij verwachten u bepaald!

De hartelijke groeten van uw vriend,

KAREL.

Op den bepaalden dag was ik present en trachtte met opmerkzaamheid op het gelaat mijner gastvrouw te lezen. Tevergeefs echter. Wel was zij een weinig bleek, maar niets verried haar innerlijke aandoeningen. Met bijzondere lieftalligheid vervulde zij haar plichten als gastvrouw, terwijl haar gelaat van vreugde schitterde en een glimlach voortdurend om haar mond speelde. Ook het gezelschap dat in de rijk gemeubelde salons van de prachtige villa bijeen was, verkeerde in de alleraangenaamste stemming.

Op het oogenblik dat de gastheer de genoodigden verzoeken wilde aan tafel te gaan, kwam zijn vrouw hem vragen hiermede nog te wachten, omdat haar vriendin Emma en haar echtgenoot nog niet waren aangekomen.

„Mijn lieve vriendin," zei de gastvrouw, „liet zich verontschuldigen dat zij wat later zou komen, daar zij zich een weinig onwel gevoelde. Emma was altijd mijn beste vriendin op het pensionaat. Later trouwde zij met kapitein T. Zij heeft echter niet veel geluk in haar huwelijk gehad. Haar man heeft haar geheele vermogen door speculatie verloren."

Mijnheer T. en zijn echtgenoote werden aangediend en traden dadelijk daarop de zaal binnen. Hij, een dikke man met gebruind gelaat; zij een tengere dame, smaakvol, doch uiterst eenvoudig gekleed, met een lijdend uiterlijk, en een bleek gelaat, waarop de laatste sporen van vroegere schoonheid nog niet geheel verdwenen waren. Ik, die haar in den vollen bloei harer jeugd gekend had, zag tot mijn schrik, dat zij nog slechts een schaduw was van het schoone meisje van vroeger, een ruïne. Arme vrouw!

De gastvrouw was haar te gemoet gesneld en omhelsde haar allerhartelijkst. Zij behandelde haar oude vriendin met zeer veel onderscheiding en stelde haar aan de verschillende gasten voor. Iemand van hooge afkomst had niet met meer eer ontvangen kunnen worden. De arme Emma beantwoordde eenigszins schuw de nederbuigende vriendelijkheid harer gastvrouw en werd beurtelings rood en bleek van aandoening of verlegenheid, vooral toen haar de eereplaats aan tafel aangewezen werd.

Emilie was voortdurend een en al beminnelijkheid voor de vriendin harer jeugd en maakte haar steeds tot het middelpunt van het gesprek. Zij sprak bij voorkeur over haar beider jeugd en deelde het gezelschap mede welk een weelderig huis haar vriendin vroeger bewoond had, vertelde van de schitterende feesten daar gegeven en van de harten die Emma door haar schoonheid veroverd had. Kortom de arme vrouw was voortdurend het onderwerp van het gesprek en moest van Emilie telkenmale de vraag hooren: „Herinner je je dat nog, lieve?" Deze geraffineerde foltering duurde zoo voort eenige uren en toen Emma eindelijk vermoeid opstond en onder het voorgeven van onwel zijn, een der eersten was die afscheid nam, kwam er geen einde aan de betuigingen van vriendelijkheid en deelneming, waarmede haar gastvrouw haar overlaadde.

Toen ik kort daarop nog eens de gelegenheid had het bewuste dagboek in te zien, las ik onder den datum van dien feestavond:

„Eindelijk, eindelijk heb ik mij gewroken. Zij is getuige geweest van de weelde die mij omringt. Zij heeft mijn villa, mijn equipage gezien. Ik heb haar verteld dat ik een loge heb in den schouwburg. O hoe goed deed het mij haar afgunst te zien en de ergernis, waarmee zij alles beschouwde! Dat is je verdiend loon, onbeschaamd wezen! Waarom heb je mij ook verweten dat mijn man winkelier geweest was."

STANDBEELD VOOR Prof. J. H. VAN 'T HOFF, TE ROTTERDAM.

Zaterdag l.l. is te Rotterdam het standbeeld onthuld van prof. Jacobus Henricus van 't Hoff. De burgemeester van Rotterdam, mr. A. R. Zimmerman, dien wij op bovenstaande foto aan het woord zien, zei o.a.: „Zoo is dan thans aan ons oog onthuld het beeld van Jacobus van 't Hoff, dat gedurende lange jaren en tot verre geslachten getuige moge van zijn grootheid en van de vereering, voor hem gekoesterd door zijn vrienden, zijn leerlingen, zijn vakgenooten en door de burgers der stad, waar hij geboren werd. Van 't Hoff behoort voor alle tijden tot de groote leiders op het wijde veld der doorvorsching van de natuur, van hare schatten en van hare krachten. Aan dien rijkdom heeft de menschheid al wat zij in stoffelijken zin behoeft, te ontleenen."

DE OPSTOOTJES TE UTRECHT.

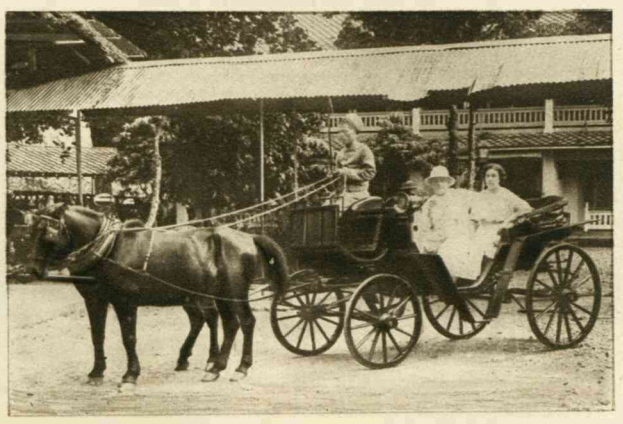
Generaal Vetter (in politiek) door den minister van Oorlog belast met het onderzoek naar de opstootjes te Utrecht, bezoekt de legerplaats bij Millingen.

EUG. GOMPERTS. † B. IETSWAARD.

Op 53-jarigen leeftijd is de vorige week plotseling te Roermond overleden de heer EUGÈNE GOMPERTS, Vice président van de Rechtbank aldaar. — De heer B. IETSWAARD, thans brigadier-majoor, chef van het Posthuis aan de Mauritskade te Amsterdam, herdacht den 16en April den dag, waarop hij voor 25 jaar bij de Amsterdamsche politie in dienst trad.

IN HET VADERLAND TERUG.

De bekende humorist Luciën, dien wij op bovenstaande foto met zijn echtgenoote op een wandelritje in Padang (Sumatra) zien, is van zijn succesvolle tournee door Java, Madoera en een gedeelte van Sumatra, weer in Holland teruggekeerd.

HET BOEK DER BOEKEN

Vijftien jaar geleden werd mij door het bestuur der Koninklijke Bibliotheek 'n werk opgedragen over bijbelvertalingen.

Naar aanleiding van deze opdracht liep ik alle tweedehands-boekhandelaren af op zoek naar oude bijbels en gelukte het mij ook een italiaansch bijbeltje te vinden, dat een drietal eeuwen oud was. Het was een boekje in zakformaat in een letter zóó klein, dat het mij alleen met behulp van een sterk vergrootglas mogelijk was het diamantschrift te ontcijferen.

Thuisgekomen begon ik dadelijk aan de ontcijfering van mijn pasverworven schat. Ik studeerde verscheidene uren, tot ik door een onaangenaam gevoel in het hoofd genoodzaakt werd hiermede te eindigen. Het was een aanval van duizeligheid, waarschijnlijk een gevolg, dacht ik, van mijn ingespannen pogingen om het kleine schrift te ontcijferen. Hiermee waren evenwel niet overeen te brengen een benauwend misselijk gevoel in mijn keel en een droge vreemde smaak in den mond.

„Ik zal wat versche lucht moeten happen," dacht ik, stond op en wandelde den tuin in. Hiervan knapte ik zoo op, dat ik na een half uur weer vol ijver aan den arbeid toog en tot het tweede ontbijt doorwerkte. Toen ik evenwel aan tafel zat, was het mij onmogelijk om iets te gebruiken. Bij het eerste stukje brood, dat ik in den mond stak, kwam de aanval van misselijkheid met verdubbelde woede terug.

Aangezien ik aan de lever sukkelde meende ik mijn ongesteldheid hieraan te moeten toeschrijven. Ik besloot dus mijns dokters advies eens in te winnen.

„Zoo, mijnheer Korthoff, wat scheelt er aan?" vroeg de geneesheer. „Toen ik u gisteren ontmoette, zei u me, dat u zich in den besten welstand bevond."

„En bekijk me nu eens, dokter," was mijn mistroostig antwoord, „dan zult u toestemmen dat er van dien besten welstand weinig meer te bespeuren is."

„Hm! Je ziet er slecht uit," merkte de dokter op, terwijl hij mij beschouwde. „Laat me je tong eens zien?"

Ik deed wat hij verlangde, en na dit lichaamsdeel eenigen tijd aandachtig bekeken te hebben, deed hij mij tal van vragen zooals dat bij een doktersbezoek gebruikelijk is: of ik geregeld at? Hoeveel sigaren ik per dag rookte? Hoe laat ik naar bed ging? Hoe lang ik studeerde? Op al die vragen gaf ik bevredigende antwoorden, waaruit bleek dat ik niets gedaan had, wat mijn ongesteldheid kon ten gevolge hebben. Mijn arts scheen aanvankelijk wat verbaasd, het was hem blijkbaar niet mogelijk een juiste diagnose te maken, daarom zocht hij de oorzaak daar, waar ze zoo vaak gevonden wordt: in de temperatuurswisseling.

„Waarschijnlijk heeft de weersverandering een nadeeligen invloed op je gehad," merkte hij op. „Je hartslag is erg zwak. Ik zal je iets voorschrijven. Je moet dit driemaal daags innemen. Neem bovendien wat lichaamsbeweging en eet matig. Enne.... als je morgen geen beterschap bespeurt, laat me dan dadelijk roepen. Het zal misschien noodig zijn, dat ik je thuis eens nauwkeurig onderzoek."

Ik ging naar huis, dineerde, rookte mijn sigaartje en nam dien avond alvorens te gaan slapen mijn medicijn in.

Den volgenden morgen voelde ik mij weer zoo goed als ik maar wenschen kon; nauwelijks had ik mij evenwel aan mijn werk begeven of hetzelfde benauwende, misselijke gevoel overviel mij.

„Ik moet mij er zooveel mogelijk tegen verzetten," zei ik tot mijzelf. „Ziekte is voor driekwart verbeelding."

Op dit oogenblik trad de dienstbode binnen met een brief van den directeur der Koninklijke Bibliotheek, waarin hij mij vroeg of ik hem al een gedeelte van mijn manuscript zenden kon.

Ik besloot dus dien dag eens flink voort te werken en deelde de dienstbode mee dat mijn ontbijt op mijn kamer moest worden gebracht, omdat ik zoo min mogelijk tijd verliezen

J. H. FLORISSEN. W. F. SLIEKER.

Den 11en April vierde de heer J. H. FLORISSEN, adj. ond. offic. admin. van de mil. verplegingsinr. zijn 50-jarig jubileum van getrouwe dienstvervulling. — Den 1en Mei a.s. hoopt de heer W. F. SLIEKER, gep. adj. ond. off., den dag te herdenken waarop hij voor 25 jaar in dienst trad als gep. schrijver bij de hoofdadm. v. h. 4e. Reg. Inf. thans IVe Inf. brig. te Leiden.